

FAR DOLCE NIENTE 5.–12.7.2010

Roomassa ystävien kanssa kolme yötä,
ja kahdestaan pidennetty viikonloppu Toscanassa

04
07

2010

A domani – huomiseen!

Silloin kun ennen lähdettiin reissuun kaksistaan, ennen kuin oli lapsia, ennen kun me olimme aika lailla nuorempia, ei mennyt kauan pakatessa. Kunhan oli passi, valuutta vaihdettu ja lentoliput. Kohteen matkaopas ja kartta. Hyvät kengät ja rentoja kampeita – ja kamera (diafilmit kannatti usein ostaa vasta Suomen rajojen ulkopuolelta).

Nyt kun ollaan taas vain kaksistaan (tai siis kaksi ystäväpariskuntaa myös) lähdössä on pakkaaminen paljon monimutkaisempaa. Onko iällä ja ajalla tekemistä asian kanssa? Kameran, kännykät, miniläppäri, latureita repullinen, muistikortteja, piuhoja, pattereita, adaptoreita, rillit, aurinkolasit vahvuuksilla, pussillinen lääkkeitä – varalta, valtaisa nesesssäari (pelkästään hiukseni vaativat ainakin viiden purkin roudaamista), ja vaatteet! Aina niitä on liikaa. Nyt tein periaatepäätöksen: otan vain mustia ja valkoisia. No hyvänen aika eihän minulla paljon muita olekaan! Mutta silti niitä tuntuu kasautuvan taas aivan liikaa. Ja kengät ovat aivan oma ongelmallinen luku sinänsä.

Minulle merkittävä osa matkalaukun sisällöstä on kaikki kirjallinen materiaali (matkaoppaat, kartat (meillä kun ei ole TomTomia (minusta ei ole sopuisaksi eläjäksi sellaisen kanssa samassa autossa, joten mennään ihan vanhaan malliin, kartat ovat ihania! Kartat eivät väitä vastaan, eivät käske ajaa pellolle, kuten minun viimekesäinen kokemukseni Katalonian reissulta on,) ruokakirjat, Italian viinireitit (chiantia ristiin rastiin, luulisin), sanakirjat.

Uno, due, tre, quattro, cinque, sei, sette...

Buongiorno, Quanto costa la borsa piccola?

Non ho capito, scusi.

Jotta lenkillä on taas kerrattu sanoja... Nyt vielä kasteltava pihakukat, kilpuri kylvetettävä, pojalle vähän ensi viikon sapuskoja valmiiksi, muutama puhelu, unen yritystä...

Ei, ei tämä lähteminen ole riesa, tämä on riemu! A domani!

05
07

2010

@Rome

Roomassa.

Olemme Roomassa. Rooma on ikuinen. Rooma on lämmin (+ 35 C). On kuin kotiinsa olisi tullut!

Puoli neljältä herätys muutaman huonosti nukutun tunnin jälkeen. Kuudelta Oulusta Helsinkiin, hyvin ehdittiin Rooman koneeseenkin. Laukutkin ehtivät!

Ongelmallinen vuokra-Fiattimme saatiin kuin saatiinkin jättää Aviksen talliin torstaihin asti. Siis ystävien kanssa samalla Minivanilla kohti Via Guiliaa, kohti hotelliamme. St George on tämän kunnia-arvoisan hotellimme nimi. Seuraavat kolme vuorokautta sopii majapaikaksemme vallan mainiosti. Siistiytymistä, laukkujen tyhjennystä ja kohti Centro Storicoa.

Pantheon, Piazza Navona... tämä kaupunki on niin kaunis, niin vanha,. Ehkä juuri näiden ihmisten kanssa tästä saa vielä enemmän irti. Tai ainakin taas eri puolia...

Nyt kaikki viisi odottavat jo minua: La Cena. Illallinen odottaa. Huomiseen...

Kirjoitettu kello 20:22

06
07

2010

Helteinen Rooma – kirkkoja ja herkkuja

Laitoin oikein kellon soimaan, että varmasti herään kun meillä on ystävien kanssa sovittu että päivän "Agendan" toteutus alkaa klo 10. Että ehditään käydä aamiaisella ja suihkussa ennen päivän kävelykierroksen aloittamista. Oikeastiko uskoin malttavani nukkua kun ympärillä on monituhatuotinen Rooma, kun majapaikastamme on viiden minuutin kävelymatka Vatikaaniin, kun Rooman helteiset kadut, renessanssipalatsit, barokkikirkot, idylliset trattoriat ja pittoreskit enotecat odottavat asiakkaitaan? Oikeastiko uskoin malttavani nukkua kun eilisen päivän tapahtumat tulevat yöllä uniin ja aamuyöllä sekoittuvat valvetilaan. Viideltä aloitan pyörimisen, kuudelta aukaisen tämän koneen ja alan odottaa että pehtoori ((Pehtore italiaksi :))

Palaanpa vielä siihen eiliseen.

Kun puolenpäivän jälkeen astuimme Via Giulialle oli hyvin lämmin, eikä meillä ollut tarkkaa suunnitelmaa mihin mennään. Meistä viidestä ystäväni dottoressat, opiskelukaverit ovat

asuneetkin Roomassa, minä käynyt usein, mutta ei meillä kellään mitään ehdotonta ensimmäistä kohdetta. H. on roomatar, ollut aina sielultaan roomatar, ja mikä meidän matkaseuralaisten kanssa mukavinta hän puhuu italiaa! Direttoreista (direttore merkitsee toimitusjohtajaa, johtajaa, sellaista joka ylipäätään tekee *yhtään mitään*, joten herrasmiehemme ovat siis direttoreja) seurueemme miehistä yksi ei ole koskaan käynyt Roomassa, mutta ei hänellekään ole sellaista "pakollista" nähtävyydeltä toiselle juoksemista. Colosseumin jonot voimme jättää suosiolla väliin; ideana on vain kierrellä ja nauttia atmosfääristä. Käydä katsomassa mitä kohdalle sattuu, mihin mieli tekee.

Eilen ensimmäisenä pranzo! Lounas tietysti. Johdattelin porukan pienelle Del Fico -piazzalle, jossa paikallisten suosima trattoria Da Fransesca oli minulle tuttu keväältä 2003; tyttären kanssa olimme siellä käyneet ja siihen viehtyneet. Nyt paikan padre raivasi meille pöydän ja oli aika proseccolle. Benvenuto a Roma! Epätodellinen tunne että me tämä(kin) matka saatiin aikaiseksi. Että me todella olemme Roomassa.

Miehet ottavat puu-uunissa paistetut pizzat (ohut pohja, tuoretta artisokkaa, ja tatteja ja – -) meidän naisten lautasilta löytyivät insalata caprese, , pinaattiravioleita ja zuppa verdure. Lazion alueen valkoviini maistui raikkaalta ja olimme kovin tyytyväisiä.

Kohti Piazza Navonan pönäkkää barokkia, kohti Pantheonia, kaikkien jumalten pyhättöä, jonka viileydessä muistelimme arkeologian oppejamme, luentojemme muistikuvia. Oculuksesta heijastuva valo on hienovarainen, silti merkillisen kirkas. Pantheon minulle yksi Rooman hienoimmista jutuista. Niin italialainen jäätelökin. Della Palma oli mentävä.

Ennen kuin menemme espresson valmistuksesta ja nauttimisesta loputtomiin kiinnostuneen mieheni pyhiinvaelluskohteeseen Tazza d Oroon, käymme Santa Maria sopra Minervan kirkossa, joka on yksi suosikeistani tämän kaupungin sadoista, tuhansista (?) kirkoista. Hihitellessämme Michelangelon "Ylösnousseen Jeesuksen" pronssiselle lannevaatteelle, joka on vastauskonpuhdistuksen aikana patsaan vyötäiselle jälkeinpäin siveellisyyssyistä!! puettu ja kuvatessamme yhtä kirkon kappelia, jossa Suomen kristillistäjän piispa Henrikkin (Hessun? :) muistolaatta vuodelta 1985 mikä oli minulle uusi tieto, tulemme väistämättä muistaneeksi viime maanantain: patikkaretki Pielpajärven erämaakirkolle luo melkoisen kontrastin näille pyhätöille, tälle kulttuurille, tälle atmosfäärille. Että meillä on mahdollisuus kahteen tällaiseen "pyhiinvaellukseen" viikon sisällä tuntuu etuoikeutetulta. Vielä yksi kirkko Chiesa Nuova, joka ei säväytä. jotenkin merkillisen likainenkin.

Illansuoksi hotelliin suihkuun ja pikkulevolle.

Puoli kahdeksalta olemme valmiita illalliselle. Andreo Larsenin kirja Rooma ikuinen illallinen on tullut luetuksi hiirenkorville (ja nautittua lukiessa tavattomasti) ja Larsenin suosittelema kävelemme läheiselle Piazza Farneselle, jonka nurkassa on Osteria ar Galletto. Tavola per sei, per favore. Saamme pöydän kuudelle ja istahdamme. Perfetto!

Koskaan en ole maistanut friteerattuja ja täytettyjä kesäkurpitsan kukkia. Nyt niitä tilasimme! Kuinka hyviä ne olivatkaan. Juustoa ja anjovista, loraus valkoista balsamicoa? ja kevyt friteeraus. Pääruokina oli Saltimbocca alla romana ja (miekka- ja tonni)kalaa ja äyriäisiä. Samettinen ilta pimeni, viilenikin hiukan. Tai noh, helle helpotti. Istuimme ja pohdimme kolmekymmentä vuotta kestäneen ystävytemme vaiheita ja tulevaisuutta. Kahden vuoden päästä Toscanaan? Aina löytyy joku hyvä syy.

Illallisen jälkeen hiljalleen, väsyneinä, tyytyväisinä kohti hotellia. Unta ei tarvinnut odotella.

Mutta aamulla sitä ei todellakaan riittänyt aamuviittä kauemmaksi. Seitsemältä lähdimme pehtoorin kanssa lenkille. Lenkille ulkomaille: valtiovierailu Vatikaaniin aamuvaihain oli hurjan hienoa. Pietarin kirkkoon ei jonoja. Ei yhtään. Oli käytävä Pieta katsomassa. Tällä kertaa en kyynelehtinyt.

Aamulenkkin jälkeen suihkuun ja aamiaiselle. Kymmeneltä pikkubussi numero 116 vei meidät Tritonelle. Piazza Barberinilta kohti Espanjalaisia portaita, ja siitä edelleen...

Kerron huomenna lisää, nyt taas aika valmistautua illalliselle. ;)

[Kommentit \(2\)](#)

Kirjoitettu kello 19:09

07
07

2010

Dolce far niente

Keskiviikkoiltapäivänä lämpöasteita lähemmäs + 40 C. Minulle ei tietenkään liikaa, joskin on todettava, että kaupunkilomalla riittäisi vähän vähempikin.

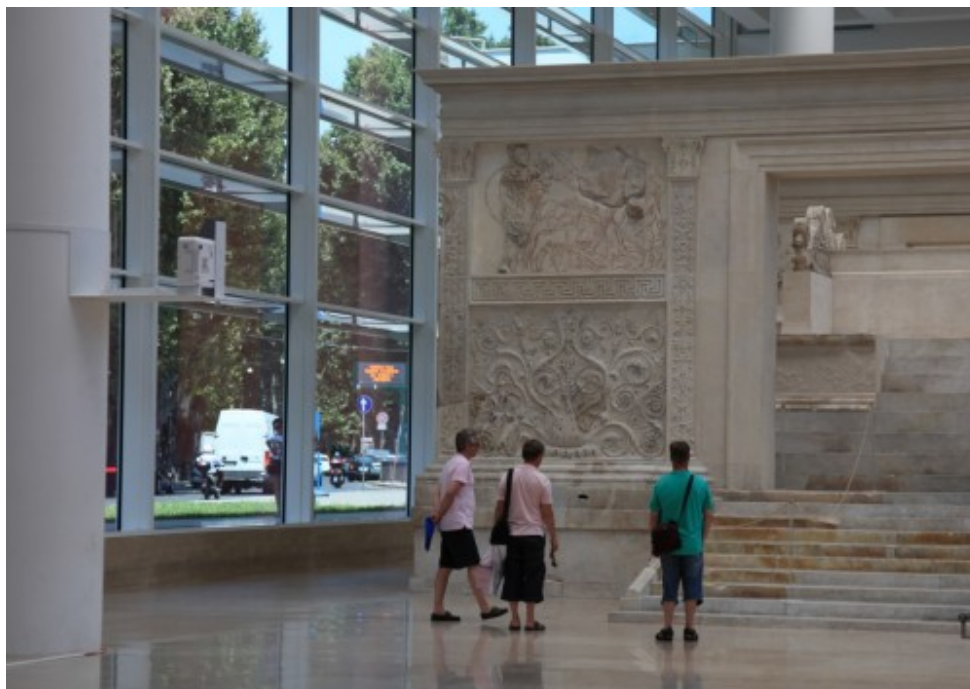
Mutta palataanpa taas eiliseen. Siis aamulla Piazza Barberinilta Via Sistinaa pitkin kohti Espanjalaisia portaita ja Trinita di Montia. Monta pientä putiikkia sai meidät matkan varrella piipahtamaan, jotain pientä löytyikin: pellavainen salsahame on aina tarpeen. :)

Dolce far niente – mitäntekemättömyyden ihana nautinto (chillailu? nuorison sanavarastossa) jatkui kulkien kohti Pincion näköalapaikkaa. Aurinkoinen vanha Rooma kauniisti panoraamana edessä. Kuvaamme Roomaa, maisemaa ja toisiamme. Ja vesipullo kioskista kolme euroa. Olemme lähellä turismin syvintä olemusta.

Laskeudumme alas Pincion kukkulalta Piazza del Popololle. On kuuma. Eikä Santa Maria del Popolon restaurointityö ole vielä valmis. En siis tälläkään matkalla vielä sinne

pääse. Tästäpä hyvä syy tulla vielä joskus uudelleen Roomaan. On ylläpitoproseccon aika, ja istahdamme katselemaan aukion ihmisvilinää, höpöttämään.

Tauon jälkeen kohti Augustuksen mausoleumia ja sen viereen valmistunutta uutta Ara pacis - museota. Augustuksen rauhanalttari on saanut suojakseen rakennuksen, jonka arkkitehtuuri on jakanut roomalaisten mielipiteen. Me kyllä pidimme kontrastia onnistuneena. Alttari kylpi valossa.

Via Ripettalta siirryimme Via della Crocette – il pranzo! Lounas enotecassa, jossa ihanan viileää, jossa hyvää ruokaa ja erinomaista viiniä. Lounaan jälkeen hajaannimme: pehtoren kanssa me lähdimme kävelemään kohti Via Venetoa. 1950- ja 60-luvun La Dolce Vita näyttämöä. Kadulla on vieläkin sellainen ylellinen, porvarillinen häivähdys julkkisten elämästä. Miksikö me sinne? Hard Rock Cafe, naturalmente. Nuorisolle tuliaisat.

Viiden jälkeen, pitkästi toistakymmentä kilometriä kävelleinä hotelliin, ja vuorossa hetken huilaus.

Illallinen Isola Tiberinan, Teverejoen keskellä olevan saaren, "sillankorvassa". Ristorante Sora Lellassa meillä on juhlaillallinen; porukkamme nuorinkin on vihdoinkin puolenvuosisadan iässä, mistä saimme hyvän syyn syödä pitkän kaavan mukaan, pitkään. Perinteistä roomalaista keittiötä edustavan ravintolan listalta kukin valitsimme mieleistämme. Minun pääruokani oli Trippa alla romana. Kaikkea on kokeiltava. Lehmän mahalaukku! Se oli hyvää! Kastikkeessa paljon tomaattia ja parmiaggianoa, mutta ei minun tarvitse toista kertaa trippaa tilata. Varmaankin roomalaisen keittiön antimista löytyy minulle muuta makoisaa ...

Lazion punaviiniä ei ole koskaan tullut nautittua. Sora Lellassa nautimme Mater Matuta 2007 Vino Rosson ja pidimme siitä hyvin paljon, ja taisimme pitää olostammekin, ... Dolce far niente.

Juhlaillalliselta Lungotevereä pitkin hotelliin. Rooman lämmin yö, valot heijastuivat jokeen, jossa yllättävän paljon vettä ja kaikki hyvin.

Tänään keskiviikkona: edelleen liian lyhyen yön jälkeen päätämme aamiaisella, että kuljetaan aamupäivä pareittain; kolmessa päivässä on näkemiset priorisoitava, kaikki eivät ehdi kaikkea. Me pehtorin kanssa suuntasimme Campo di Fiorille.

Fiorin torilta (kuvassa kesäkurpitsa kukkineen, vrt. ma illan antipasti) Largo Argentiinalle, jossa oli kaivaukset menossa, niin kuin siellä kai aina on, mutta ei ollenkaan kissoja. Toisin kuin aina ennen on ollut. Antiikin rauniot kun ovat olleet Rooman kulkukissojen "hotellina". Kuvatessani siellä pehtore meni pankkiautomaatille ja hetken nihkeä huoli: automaatti nielaisi kortin! Noh, saatiin pois kuitenkin. Huh!

Campodigliolle noustessa oli jo kuuma! Mielettömän kuuma. Vittorio Emanuele -pytingin portailta seurasimme mielenosoitusta joka järjestäytyi Piazza Venetsialla ja joka sai aikaan valtaisan metelin. Carabinieri ja polizia huudattivat torvia ja autojen töötit soivat. Näytelmä sinänsä.

Fontana di Trevillä meillä on meeting ystäviemme kanssa: kolikot lähteeseen ja lounaalle.

Spaghetteria, jossa on tarjolla 50 erilaista kastiketta spaghetille (toki siellä on muutakin ruokaa), tarjosi meille oivallista einettä.

Lounaan jälkeen yritimme porukalla mennä Pasta-museoon, mutta se on suljettu (toisin kuin nettisivut kertovat). Mitäs sitten? Pehtore ja meitsi päätimme lähteä katsomaan San Lorenzon kirkkoa. Olisi nähtävä se (palaan asiaan myöhemmin). Mutta helteisen kävelyn jälkeen jouduimme toteamaan: "Chiuso". Kiinni. Jonkin matkan päässä Santa Maria Maggiorin kirkon ovet olivat auki. Sekin oli ennennäkemätön kirkko, ja kovin kaunis se oli.

Tässä vaiheessa päivän kilometriluku askelmittarissa jo yli 10 km ja lämmintä varmasti lähemmäs 40 C ja lisäksi ukkosta ilmassa (muutama pisara vettä tulikin), joten otimme taksin. Sen takapenkillä saimme hyvän saitterin (Colosseumin satojen metrien mittaiset jonot ja Circus Maximus tuli "kaupanpäällisenä" nähtyä. Lungoteveren ruuhkassa ihmettelimme – taas kerran – roomalaisen liikenteen sujuvuutta ja sitä kuinka tööttäily on liki loppunut (kielletty?). Ja skootterit upeiden Ferrareiden ja Lancioiden ja Alfa Romeoiden välissä pujottelevat niin, että heikompiä hirvitti.

Ja mitäs nyt? Arvaattekin! :) On aika ryhtyä valmistautumaan La Cenalle. Viimeinen yhteinen illallinen, viimeinen illallinen Roomassa. Huomenna muut lähtevät Suomeen, me pehtoren kanssa kohti Toscanan keskiaikaisia pikkukaupunkeja ja Chiantin viinireittejä. Arrivederci!

Kirjoitettu kello 19:09

PE
09
07

2010

Keskiajalta hieman yhteysvaikeuksia

Eilen illalla kirjoittamani juttu vasta nyt ... Yhteyksissä vahan ongelmia, keskiaikaisen kaupungin muurit niin paksut, hotellin nettipisteessä ruuhkaa ja asematukikin lähtenyt jo Suomeen.... (kommentteihin vastaaminenkin hataraa, ...)

Mutta tassapa tata raporttia eiliseltä:

Rooman aamu. Herään kellon soittoon kesken unen: taas, niin kuin aina, oltuani viikon tai pari lomalla, näen unta esimiehestäni. Herätessä mietin miksi kellon soittoon, miksi jo vartin yli kuusi? On aika jättää Roomalle hyvästit. Jättää ystäville hyvästit. He lähtivät Suomeen, me samalla kyydillä Fiumicinoon, lentokentälle josta oli Aviksen vuokraamosta haettavissa auto (Finnairin plussapisteet jälleen hyödyksi!). Puolikymmeneltä Fiat Bravon keula kohti Toscanaa.

Rooman yllä paljon pilviä, jatkuva kuumuus enteili sadetta, ukkosta, mutta pian Autostrada ykköselle päästyämme taivas kirkastui, ja mittari näytti +30 C. Liikennettä tavattoman vähän. Emme olleet siitä pahoillamme.

Ennen puolta päivää olimme Umbriassa, jossa Orvieton keskiaikainen kaupunki linnavuorella houkutti. Ja kun meitä ei mikään estänyt, ajelimme sinne. Viehättävä pieni keskiaikainen kaupunki, jonka Duomo oli kerrassaan vaikuttava. Emme olleet siitä lukeneet, emmekä kuulleet etukäteen, mutta kerrassaan vaikuttava goottilainen kirkko.

Kävelimme centro storicossa, istahdimme cappuccinoille katselemaan orvietolaisten keskipäivän arkielämää, amerikkalaisten ja englantilaisten turistien lomaelämää ja pukeutumista. Lämmintä riitti.

Matka jatkui kohti San Gimignanoa. Toscanan kaunis maaseutu, sypresseineen, keltaisine kukkuloiden päällä olevine villoineen, palatseineen, auringonkukkapeltoineen on kaunis, levollinen, – ja se tuo muistoja. Kolme vuotta sitten vietetystä viikosta Arezzon linnassa, pehtoren juhlatuokasta. Kauniita muistoja.

Tämä San Gimignano on Toscanan yksi parhaiten säilynyt keskiaikainen kaupunki, jonka muurien sisäpuolella ei saa ajella autolla ja jonka muurien sisäpuolella on kuitenkin paljon taidegallerioita, museoita, kauppoja, enotecoja, hotelleja ja ristoranteja. Ja jonne olen varannut meille hotellihuoneen Bel Soggiornesta. Tämäkin rakennus on keskiaikainen, paksut kiviseinät ja linnakaupungin pääkadun varrella. Parasta on näköala. Ikkunastamme näyttää tänään tältä. Ja lämmintä tällä hetkellä (n. klo 18.30) edelleen +36 C.

Nyt on aika... ? Lähteä enotecaan maistamaan paikallista Verrnacchiaa, jota ei Suomesta saa... ja aperitivo-viinin jälkeen illalliselle.

Siitä tulikin mieleeni että eilinen Rooman illallinen on vielä kertomatta. Paikka oli ristorante Polese, jossa ystävämme asuessaan Villa Lantessa oli käynyt syömässä ja mekin pehtoren ja lasten kanssa uudenvuoden aatonaattona 2006. Polese on Corso Vittorio Emmanuellen varrella. Istuimme ulkona. Kuusi henkeä antipastit ja/tai primit ja secondit contorneineen ja vielä dolcet (tartuffo-jätskiä ja pannacottaa) sekä kaksi pulloa viiniä teki yhteensä 190 euroa. Suomessa ei edes alvin laskemisen jälkeen syödä niin hyvin niin edullisesti. Bon appetito!

Kirjoitettu kello 10:21

PE
09
07

2010

Sienassa kävelyllä ja lounaalla

Perjantaiamu Toscanan sydämessä aurinkoinen, mutta kukkuloilla sellainen Toscanassa otetuista kuvista tuttu kaunis sumu. Mistähän se johtuu? Usein Toscanan kuvissa sellainen näkyy. Yöuni riittävä ja hotellissa oli hiljaista kuin Hangasojalla, ei hälytysajoneuvoja eikä muutakaan kaupungin melua kuten Roomassa. Aamulla lampaat käyskentelevät melkein ikkunamme alla, ja pääskyselä lentelivät vimmatusti edestakaisin.

Pienen hotellimme aamiainen oli meille aivan riittävä, eilen illalla oli syöty aika reilusti. Minulla alkuruokana ihania pieniä marinoituja kesäkurpitsaviipaleita ja pehtorella carpaccio. Pääruokana kania ja insalata pomodore ja pehtorella tagliatelle sienikastikkeella. La Cisterna -ravintola samannimisen aukion laidalla muutoin hyvä, mutta pääruoan odottelu (ilmeisesti tilauksemme oli välillä hukattu) meinasi hieman hermostuttaa.. Mutta kylläisinä siis poistuimme ja aamiaista ei tänään paljon tarvittu. Aamiaisen jälkeen lähdimme Fiatillamme kohti Siena. Mentiin pienten kyläteiden kautta; kuinka kauniita kukkivat auringonkukkapellot ovatkaan! Kuinka kauniita sypressikujat ja pienet kukkuloille rakennetut kylät. Sienassa parkkipaikan löytäminen vei aikaa, mutta kaupunginmuurin kupeesta löytyi lopulta parkkitalo, jonne menopelimme jätimme ja lähdimme kävellen vanhaan kaupunkiin. Tänään taas hyvinkin liki kymmenen kilometriä tullut tepasteltua. Ja juotua ainakin kaksi litraa vettä!

Sienan Duomo on valtava. Se on taas niitä kirkkoja, joista väistämättä tulee mieleen ennemminkin matkailu kuin uskonto. Jos eilen näkemämme Orvieton goottilainen, marmorimosaiikein koristeltu Duomo oli kaunis, ja toi sellaisen varovaisen hiljaisen,

ymmärrettävästi monille hartaan olon, niin Sienan mieletön pyhäkkö oli enemmänkin “näytös”. Kaunis sekin, mutta ...

Piazza di Campo ja sen reunan keskiaikaiset palatsit, kaupungintalo, Campanile on toinen Sienan “must”-nähtävyys. Sinnekin mekin tietysti. Kieltämättä vaikuttava aukio. Ja kuinka laajakulma rulettikaan. Kaupunkikuvauksessa, arkkitehtuuria kuvatessa, laajempi kuvakulma on ehdottomasti hieno homma.

Lounastaukoa ei ollut erityisesti suunniteltu. Kunhan istahdimme hyvältä näyttävän Osterian ulkopuolelle. Mukava “vahinko”. Annoksia odotellessa hoksasimme paikan varsin suosituksi. Sisällä vessassa käydessä sali todettiin erittäin kauniiksi (oikeastaan kuin kirjastohuone ravintolasalina), ulkonakin valkoiset pöytäliinat, kukkia jne. Tarjoilu ystävällistä, asiantuntevaa, sopivaa tahtia etenevää ja ruoka! Söimme vain primit (lingue ja munakoisolla täytettyä pastasimpukoita) mutta maistuivat todella hyvälle.

Kävelimme vielä seitsemälle kukkulalle rakennetun Sienan keskiaikaisilla kaduilla ja iltapäivän lopulla aika palata tänne San Gimignanoon. “Välisuihku” ja sitten tutustumaan taidegallerioihin, viinimuseoon, ja shoppaamaan. Pehtore sai jo nyt synttärilahjan: uusi mökkikassi. Systerille tuliainen. Muutama pieni akvarelli kotiin ja nahkainen luento/kokouskansio minulle.

Ja sitten Lorenzo! Kävimme enotecassa, jossa sai maisteluannoksia viiniä, ja paikan pitäjä Lorenzo osasi asiansa ja sai meidät eka kertaa ever kokeilemaan “shippaamista” (= viinien tilaamista kotiin). Kalaaseja, viinikerhoa ja rotissöörien vierailua varten on nyt laatikollinen viiniä

tilattu! Saapa nähdä tulevatko Rantapeltoon asti? Ja itse asiassa vasta huomenna olemme menossa viinialuekierrokselle. Chiantin viinireitin kautta vaihdamme paikkaa: San Gimignanoon kaunis kaupunki jääköön. Huomenna ajamme Montepulcianoon!

Kirjoitettu kello 20:36

LA
10
07

2010

Chiantin kautta Montepulcianoon

Palazzo [Carletti](#), Montepulciano. Jotta ollaan nyt renessanssipalatsissa – tämä seuraava yö. Jo vessa on näin hieno!

Aamulla jätimme San Gimignanoon, ja lähdimme kohti Chiantin kukkuloita. Kaunista. Heräileviä pieniä viinikyliä ja -kaupunkeja. Mutkaisia teitä, huikeita näköaloja. (kuvat suurenevät klikkaamalla)

Pysähtelimme matkan varrella, espressolla, kuvaamassa, Broliossa kävimme viinitilallakin. Ennennäkemättömiä viiniseutuja. Ei Chiantin eivätkä Montepulciano viinit varsinaisesti ole

meidän kummankaan erityisiä suosikkeja, mutta Toscanan vauras maaseutu oli kaunista katsella.

Varhain iltapäivällä olimme Montepulcianossa. Vaihteeksi keskiaikainen kukkulakaupunki (yli 600 mpy, korkeammalla kuin Kiilopää!) jonne siis majoituimme. Viime viikolla varasin meille huoneen "palazzosta".

Ja kuinka ollakkaan kaupungissa on prosecco/Nobile di Montepulciano -festivaali tänään. Pitihän meidänkin ko. festivaaliin (vrt. Weindorf) tutustua kun kerran kaupunkiin satuimme.

Duomossa tietysti kävimme. Tulimme jo eilen miettineeksi, että olemme varmasti käyneet enemmän eri kirkoissa Italiassa kuin Suomessa. Vaikka laskettaisiin kaikki Suomessa tehnyt kirkkovierailut/piipahdukset (jopa minun Ars longa -ekskursioni viimeinen, seitsemän kirkon päivä, jopa kaikki hautajais/hääkäynnit) niin silti Italian kirkoissa on tullut käytyä enemmän. Montepulcianon kirkko (Duomo) ei säväyttänyt, ei vaikka alttaritriptyykin on yksi renessanssiajan merkkiteoksia.

Kaupungissa on paljon muuta taidetta, josta pidimme enemmän: pehtore viehtyi pienoispatsaita täynnä olevan gallerian töihin ja minä olisin voinut tilata kotiin ison unikkotaulun, jonka idea oli, että unikat oli maalattu lasille.

Nyt, buona notte! Kovasti jo nukuttaa ...

Kirjoitettu kello 23:10

SU
11
07

2010

Arrivederci Toscana!

Montepulcianon herätessä sunnuntiaamuun mekin heräilimme palatsin salista kuuluviin ääniin. Aamiainen oli kahdeksan jälkeen valmiina. Palazzo Carlettissa on yhteensä vain kuusi huonetta hotellivieraille, ja tyyliin kuuluneen, että myös aamiainen oli hyvin ylellinen. Tai oikeastaan ihan tavallinen italialainen (leipää, marmeladia, vähän hedelmiä ja cappuccinoa) aamiainen, mutta tässä majapaikassa miljöö oli ihan mieletön. Luxus-yösiijassamme (jossa meillä oli lasimosaiikein vuorattu turkkilainen saunakin!) yksi yö maksoi saman verran kuin Rooman hotellissammekin ... ;)
Maaseutuelämä kannattaa....

Meidän oli kuitenkin kukkulakaupunki jätettävä ja suunnattava Fiattimme kohti Roomaa, tai ainakin lähelle Fiumicinon lentokenttää, josta huomenna kohti Suomea. Mutta koska matkaa Montepulcianosta ei olisi kuin alle 200 kilometriä, päätimme ajella pieniä maaseututeitä. Ja se kannatti.

Sunnuntaiaamun seesteisessä helteessä matkasimme. Vaikka jo edellisellä Toscanan käynnillämme (elokuu 2007) kävimme pikaisesti Montalcinossa pysähdyimme tänään sen juurelle, ja "huiputimme" (kaipasin tänäänkin vaelluskenkiäni) tämänkin keskiaikaisen viinikaupungin. Kirkonkellojen soittaessa pyhäaamun messun päättymistä, me istahdimme piazzan reunalle ja nautimme *due espressi, per favor*. Kun jälleen tepastelimme näin yhdessä boutiqueissa kauniit lilat pellavahousut, mutta ... sinne jäivät. Jo nyt vähän harmittaa...

Montalcino on minusta jotenkin miellyttävämpi, familiäärimpi, pehmeämpi kuin Montepulciano. Ja nyt puhun kaupungeista, en viinistä. Sunnuntaiaamun lenkki sujui kaupungin kapeita, idyllisiä katuja kiivetessä ylös, alas ja todetessa että kyllä tämä aina Toppilanrannan sunnuntaiaamujen räntäsateet tai sääskiparvet voittaa.

Näissä toscanalaisissa pikkukaupungeissa oli huomiota herättävän vähän ulkomaalaisia matkailijoita; eilenkin Montepulcianon illassa viinifestivaalista nauttivat nimenomaan vain italialaiset. Ja sen kyllä huomasi; ainakin verrattuna suomalaisiin viinijuhliin, joita on tullut Oulussa ja Kuopiossa koettua. Italiassa ihmiset maistelivat (perheineen) viinejä, istahivat välillä ristoranteihin, juhla loppui puolen aikoihin, yhtään humalaista emme nähneet, ja aamulla kaupungin läpi kulkeva corso, jonka varrella nuo toistakymmentä maistelupistettä olivat, oli täysin

siisti.

Matkamme jatkui Montalcinon aamupäivän jälkeen. Vielä kauniita maisemia kuvaten, ihailen. Tiedätkö miksi viiniköynnösrivin päässä on ruusuja? (kuvat suurenevat klikkaamalla)

Ruusut houkuttelevat kirvat, jolloin viiniköynnökset niiltä säästyvät. Siis ovat syöttejä.

Iltapäivällä saavuimme Civitavecchiaan (vanha satama?). Rooman satamakaupunki, jonne päätimme jäädä, koska Lido ei meitä houkuttanut (kolmen vuoden takainen kokemus ei ollut huono, mutta ei sinne nyt uudestaanakaan ollut tarvetta mennä). Vähän kulahtanut tämäkin merenrantakaupunki on. Kun esimerkiksi vertaa Sitgesiin, joka “palveli” meitä viime vuonna Rosesin loman jälkeen (lähellä Barcelonan kenttää, viimeisenä yöpymispaikkana) ja joka oli ihan hurjan hieno kohde, on tämä merkillisen pieni ja vaatimaton.

Mutta kun alkuiltapäivästä tulimme, oli hyvä lähteä rantaan auringonottoon! Tälle lomalle eka kertaa rusketusprojektia. Tyrrhenianmeren aaltojen äänistä ja vilvoittavasta (edelleen lämpöä + 36 C) merituulesta nautimme kunnes aika lähteä suihkuun, bloggaamaan (:)), pakkailemaan ruokatuliaiset ja vaivaiset!! kaksi pulloa viiniä turvatarkastuksen ulottumattomiin.

Ja sitten syömään. Pehtore halusi kalaruokaa, minä puu-uunipizzaa. Tälle reissulle kun on pizza minulla ollut syömättä. Kalaravintolaan sitten mentiin. Ja kuunneltiin naapurissa olleen screen-ravintolan ääniä: italialaiset kun seurasivat peliä... joka jatkuu ... ja meillä aika yöunille. Arrivederci Italia! Huomenna aamulla lentokentälle...

Kirjoitettu kello 23:32

MA
12
07

2010

Kotimatalla

Helsinki-Vantaan lentokentällä odotellaan Oulun koneen lähtöä, mielessä ja silmissä vielä Toscanan maaseudun lumoavat (oikeasti!) maisemat ja keskiaikaisten kukkalakaupunkien kirkot ja pienet kujat.

Aamulla heräsimme Civitavecchian aamuun hyvin nukutun yön jälkeen. [De La Ville](#) -hotellin ruuhkainen (meitä oli tasan kuusi ihmistä klo seitsemän paikalla) aamiainen oli pian nautittu ja olimme *on the road again* klo 7.20. Hetken olimme huolissamme, että olimmeko sittenkään ajoissa... Maanantain aamuruuhka kohti Roomaa hidasti matkaamme lentokentälle.

Mutta nou hätä. Olimme hyvinkin ajoissa, palautimme vuokra-auton, johon oli kertynyt 800 kilometriä ja terminaali kolmosen check in -tiskillä olimme – yllätys, yllätys – japanilaisten kanssa

jonottamassa ihan ajoissa, hyvinkin ajoissa. Aika nopeasti homma japanilaisten massiivisista matkatavaroista huolimatta kuitenkin hoitui. Eikä meillä ongelmia: ostin kuitenkin hyvin vähän mitään. Nuorisolle tuliaisia, itselle muutaman kesävaatteen ja pikkuisen ruokia. Joten ei ylipainoja. Matkalaukuissa. Ei ylipainoja matkalaukuissa. Jossakin muussakin kylläkin!

Kun kerran olimme ajoissa – hitaan turvatarkastuksen jälkeenkin olimme ajoissa, joten minulle jäi aikaa, – jäi aikaa kohtalokkaat 90 minuuttia. Ostin laukun. Ei lisättävää.

Kirjoitettu kello 18:13